

1a edició: de abril 2021

La col·lecció Primeres Rondalles d'Enric Valor compta amb l'assessorament literari de Vicent Brotons.

© 2021, Enric Valor

© 2021 Jordi Raül Verdú

© 2021 Il·lustracions: Dani Cruz

© 2021 Edicions del Bullent

c/ de la Taronja, 16 • 46210 Picanya

☎ 961 590 883

www.bullent.net • info@bullent.net

Assessorament lingüístic: Vicent Cabanes, Joaquim Amorós, Maria Guasp i Miquel Àbalos

ISBN: 978-84-9904-243-5

Dipòsit legal: V-514-2021

La reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, incloent-hi la reprografia i el tractament informàtic, o la distribució d'exemplars mitjançant lloguer o préstec sense l'autorització escrita de l'editor, queden rigorosament prohibides i estaran sotmeses a les sancions establertes per la llei.

Home roig, gos pelut i pedra redona

(Arreplegada a Penàguila)

Enric Valor

Adaptació de Jordi Raül Verdú

Il·lustracions de Dani Cruz

Fa molts anys, vivia en un mas de la serra de Penàguila un llaurador que tenia tres fills. Els dos primers eren grandots i arriscats, i llauraven com no ho feia ningú en el terme. El tercer era més menut i prim, però sofert i resistent com a bon muntanyés. Els més grans confiaven en la seua força, i el petit, en el seu enginy i tenacitat.

Un dia, quan ja eren ben fadrins, son pare els cridà i els digué:

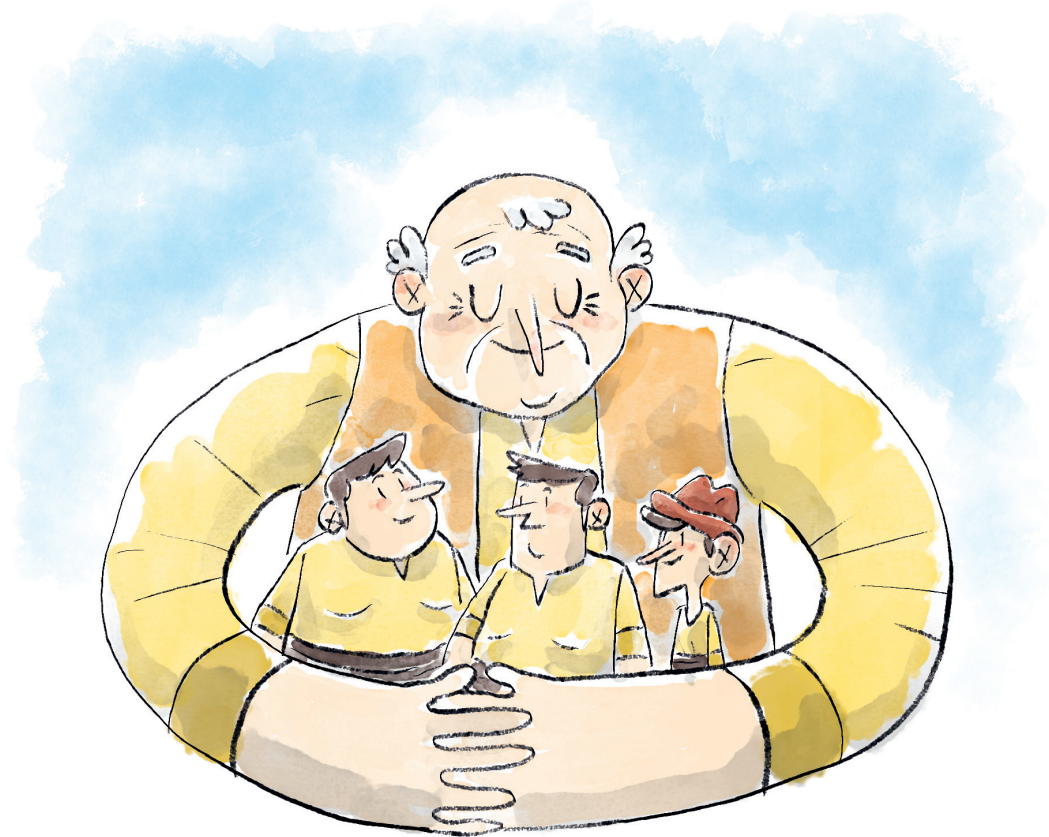
—Fills meus, ja sou grans, i és moment d'eixir de la llar i de córrer món.

—Molt bé, pare —digueren a cor tots tres.

Llavors s'encarà al més gran, Josep, i li digué:

—Tu pots anar a la serra de Gorga i posar-te en amo, així coneixeràs altra vida i potser hi trobaràs el camí de la fortuna. Jo ja sé que tots teniu ganes de provar la sort —proseguí el pare—, però, per raó d'edat, cal començar per Josep. Després, eixirà el segon i, al final, el menut.

L'endemà de matí, quan Josep es disposava a anar-se'n, son pare li va dir a l'acomiar-lo:

—No et fies mai d’home roig, de gos pelut ni de pedra redona.
Josep, que era un poc destrellatat, va dir que sí amb el cap, però així que va perdre de vista el mas exclamà:

—No sé per què mon pare em fa tanta recomanació. Com si jo no sabera ja tant com ell!

I no va fer cas de l’advertència.

Caminant, caminant, travessant pujols, cims, barrancs i rieres, trobant-se ja molt lluny, es va asseure a esmorzar al peu d’un ginebre corpulent. Meravellat pel bell i grandió paisatge que veia, es deia encantat:

—Que és bonic el món! I veges mon pare, quina de pors!
Què m'ha de passar en aquesta terra tan bonica i tranquil·la?

En això, s'estranyà de veure un colom blavenc que volava seguit d'un corb, que va veure vindre cap a on ell es trobava, i que es pararen a les branques del ginebre on ell estava.

—No faces la contra en coses tan clares! —deia el corb.

Josep es meravellà de sentir-lo parlar.

—És que els pares —feia el colom—, no poden tindre millor criteri que els fills, perquè ja són vells i caduquegen. El jove veu les coses més clares i sap ben bé el que s'ha de fer.

“Ben xarrat, ben xarrat!”, va pensar Josep, tot satisfet.

—Calla, calla, quin poc trellat! —bonegà el corb—. Els joves..., els joves! I l'experiència? On et deixes la mestra de la vida?

—Quin corb més impertinent! —exclamà Josep—. Sembla mon pare.

I agafà un cantal i li tirà una cantalada; però el corb s'amagà i no el tocà; no així el colom, a qui la pedra pegà de rebot.